

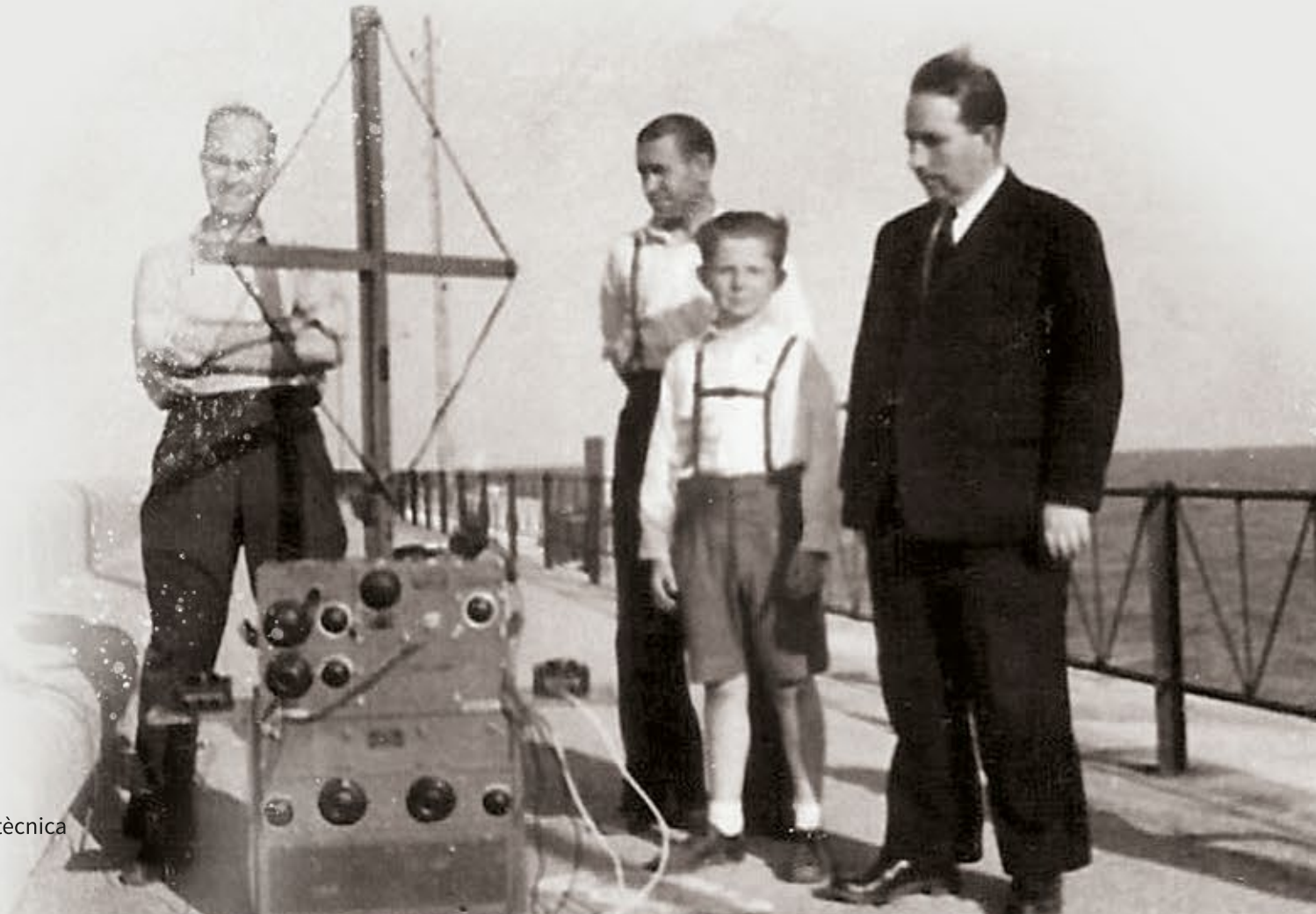
CIEN AÑOS DE TELECOMUNICACIÓN EN PRIMERA PERSONA

VICENTE MIRALLES SEGARRA Y VICENTE MIRALLES MORA

Vicente Alcober Bosch

CENT ANYS DE TELECOMUNICACIÓ EN PRIMERA PERSONA

VICENTE MIRALLES SEGARRA I VICENTE MIRALLES MORA

Editorial
Universitat Politècnica
de València

CIEN AÑOS DE TELECOMUNICACIÓN EN PRIMERA PERSONA

VICENTE MIRALLES SEGARRA y VICENTE MIRALLES MORA

CENT ANYS DE TELECOMUNICACIÓ EN PRIMERA PERSONA

VICENTE MIRALLES SEGARRA i VICENTE MIRALLES MORA

VICENTE ALCOBER BOSCH

Editorial
Universitat Politècnica
de València

Autor

Vicente Alcober Bosch

Coordinación editorial

Mª Carmen Bachiller Martín

Colabora

Museo de Historia de la Telecomunicación Vicente Miralles Segarra
Universitat Politècnica de València

Escuela Técnica Superior de Ingenieros de Telecomunicación
Universitat Politècnica de València

Edita

Editorial Universitat Politècnica de València

Diseño y maquetación

Enrique Mateo, Triskelion Diseño Editorial

© de los textos y las imágenes: sus autores

© 2020, Editorial Universitat Politècnica de València
venta: www.lalibreria.upv.es / Ref.: 6609-01-01-01

ISBN: 978-84-9048-895-9 (versión impresa)

La Editorial UPV autoriza la reproducción, traducción y difusión parcial de la presente publicación con fines científicos, educativos y de investigación que no sean comerciales ni de lucro, siempre que se identifique y se reconozca debidamente a la Editorial de la Universitat Politècnica de València, la publicación y los autores. La autorización para reproducir, difundir o traducir el presente estudio, o compilar o crear obras derivadas del mismo en cualquier forma, con fines comerciales/lucrativos o sin ánimo de lucro, deberá solicitarse por escrito al correo edicion@editorial.upv.es.

RESUMEN | RESUM

En esta publicación se presentan dos trayectorias vitales apasionantes, de dos ingenieros, padre e hijo, cuyas carreras profesionales cubren prácticamente los cien años de historia de la Ingeniería de Telecomunicación: desde el telégrafo hasta los satélites de comunicaciones.

En aquesta publicació es presenten dues trajectòries vitals apassionants, de dos enginyers, pare i fill, les carreres professionals del qual cobreixen pràcticament els cent anys d'història de l'Enginyeria de Telecomunicació: des del telègraf fins als satèl·lits de comunicacions.

ÍNDICE | ÍNDEX

Prólogo <i>Pròleg</i>	5
A modo de presentación <i>A tall de presentació</i>	7
Vicente Miralles Segarra.....	9
Antecedentes familiares <i>Antecedents familiars</i>	11
Infancia y adolescencia de Vicente Miralles Segarra <i>Infantesa i adolescència de Vicente Miralles Segarra</i>	13
Oficial del Cuerpo de Telégrafos <i>Oficial del Cos de Telègrafs</i>	16
Estudios superiores <i>Estudis superiors</i>	17
Sus primeras actividades profesionales como ingeniero <i>Primeres activitats professionals com a enginyer</i>	20
Crea una nueva familia <i>Crea una nova família</i>	24
Profesor de la Escuela Oficial de Telecomunicación <i>Professor de l'Escola Oficial de Telecomunicació</i>	25
Su traslado a Valencia <i>El trasllat a València</i>	29
Ingeniero jefe de la estación radioeléctrica de el Grao de Valencia <i>Enginyer en cap de l'estació radioelèctrica del Grau de València</i>	30
La familia en Valencia <i>La família a València</i>	34
Nuevas actividades de Vicente Miralles <i>Noves activitats de Vicente Miralles</i>	39
Jefe en la Dirección General de Correos y Telecomunicación <i>Cap en la Direcció General de Correus i Telecomunicació</i>	44
Los últimos años de Vicente Miralles Segarra <i>Els últims anys de Vicente Miralles Segarra</i>	46
Epílogo <i>Epíleg</i>	47
Apéndice: Los maestros de Vicente Miralles Segarra <i>Apèndix: Els mestres de Vicente Miralles Segarra</i>	49
Las aficiones de Vicente Miralles Segarra <i>Les aficions de Vicente Miralles Segarra</i>	51

Vicente Miralles Mora.....	55
Antecedentes familiares <i>Antecedents familiars</i>	57
Marcha a Valencia <i>Anada a València</i>	58
Formación primaria <i>Formació primària</i>	60
El traslado a la casa del puerto <i>El trasllat a la casa del port</i>	62
La vida familiar en el puerto <i>La vida familiar al port</i>	69
Los primeros años en el puerto <i>Els primers anys al port</i>	72
Los astilleros de playa <i>Les drassanes de platja</i>	80
Lecturas infantiles <i>Lectures infantils</i>	81
Formación secundaria <i>Formació secundària</i>	83
Ingresa en el Cuerpo de Telégrafos <i>Ingressa al Cos de Telègrafs</i>	88
Estudios de ingeniería <i>Estudis d'enginyeria</i>	92
Las vacaciones de Vicente Miralles <i>Les vacances de Vicente Miralles</i>	94
La familia se desplaza a Madrid <i>La família es desplaça a Madrid</i>	97
Su actividad como alumno pensionado <i>La seua activitat com a alumne pensionat</i>	103
Primera salida al extranjero <i>Primera eixida a l'estranger</i>	106
De vuelta en Madrid. Primer destino como ingeniero <i>De tornada a Madrid. Primera destinació com a enginyer</i>	110
El Plan de Desarrollo <i>El Pla de Desenvolupament</i>	112
Incorporación al Cuerpo de Ingenieros <i>Incorporació al Cos d'Enginyers</i>	118
Nueva situación familiar <i>Nova situació familiar</i>	121
Subdirector general <i>Subdirector general</i>	126
En el Ministerio de Defensa <i>Al Ministeri de Defensa</i>	129
Su jubilación <i>La jubilació</i>	134
Se incorpora al Museo de la Escuela <i>S'incorpora al Museu de l'Escola</i>	136
La afición al coleccionismo de Vicente Miralles Mora <i>L'afició al col·leccionisme de Vicente Miralles Mora</i>	140
La vida familiar de Vicente Miralles <i>La vida familiar de Vicente Miralles</i>	144

PRÓLOGO | PRÒLEG

El 22 de abril de 1920 se aprobó el real decreto para la creación del título de Ingeniero de Telecomunicación. Desde entonces, infinidad de ingenieros e ingenieras de Telecomunicación han estado trabajando al servicio de nuestra sociedad, de forma discreta y muy poco reconocida han realizado un esfuerzo notable para que España cuente con una de las mejores infraestructuras y servicios de Telecomunicación del mundo. Cien años después el músculo de ese bien común se sigue poniendo de manifiesto cada día y es de justicia reconocer el trabajo de quien lo ha hecho posible.

En esta publicación se presentan dos trayectorias vitales apasionantes, de dos ingenieros, padre e hijo, cuyas carreras profesionales cubren prácticamente los cien años de historia de la Ingeniería de Telecomunicación: desde el telégrafo hasta los satélites de comunicaciones.

Tuve la suerte de conocer a Vicente Miralles Mora allá por 2013, cuando hacía menos de un año que me había hecho cargo de la pequeña colección de equipos de Telecomunicación que albergaba la Escuela Técnica Superior de Ingenieros de Telecomunicación de la Universitat Politècnica de València. Me puso en contacto con él Adolfo Montalvo, antiguo decano del Colegio de Ingenieros de Telecomunicación de

El 22 d'abril de 1920 es va aprovar el real decret per a la creació del títol d'Enginyer de Telecomunicació. Des de llavors, infinitat d'enginyers i enginyeres de telecomunicació han estat treballant al servei de la nostra societat, de manera discreta i molt poc reconeguda han realitzat un esforç notable perquè Espanya compte amb una de les millors infraestructures i serveis de telecomunicació del món. Cent anys després, el múscul d'aquest bé comú es continua posant de manifest cada dia i és necessari reconèixer el treball de qui l'ha fet possible.

En aquesta publicació es presenten dues trajectòries vitals apassionants, de dos enginyers –pare i fill– amb unes carreres professionals que cobreixen pràcticament els cent anys d'història de l'enginyeria de telecomunicació: des del telègraf fins als satèl·lits de comunicacions.

Vaig tenir la sort de conèixer Vicente Miralles Mora allà pel 2013, quan feia menys d'un any que m'havia fet càrrec de la reduïda col·lecció d'equips de telecomunicació que acollia l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers de Telecomunicació de la Universitat Politècnica de València. Em va posar en contacte amb ell Adolfo Montalvo, antic degà del Col·legi d'Enginyers de Telecomunicació de la Comunitat Valenciana. Vicente

la Comunidad Valenciana. Vicente ha sido, desde entonces, una ayuda imprescindible para que nuestra modesta colección se convirtiese en un museo. Él es historia viva de la profesión y sus conocimientos sobre telecomunicación son enciclopédicos. Pero además Vicente es un conversador ameno y divertido, un maestro paciente y un amigo generoso, haber contado con su implicación en nuestro museo todos estos años está siendo una inmensa suerte.

Cuando Vicente me contó que su amigo Vicente Alcober había escrito estas dos biografías para incluirlas en una publicación de ingenieros destacados, y que estaban pensando que quizá la publicación sería de más interés para el público valenciano, me pareció una excelente idea. La historia que se cuenta en este libro no es solo la peripecia vital de dos personas, es la historia de un país en tiempos convulsos, la del enorme esfuerzo por modernizar la infraestructura y la base tecnológica de un servicio tan básico como la comunicación entre la gente, también es una historia de generosidad y estoicos sacrificios personales, que además acaba bien.

El Museo de Historia de la Telecomunicación Vicente Miralles Segarra se complace ahora en publicar las biografías de Vicente Miralles Segarra y Vicente Miralles Mora, dos valencianos ilustres, ingenieros de Telecomunicación y servidores públicos, que trabajaron para que las comunicaciones de este país logran el nivel de excelencia que ahora tienen.

Este es nuestro tributo.

*Carmen Bachiller Martín
Valencia, mayo de 2020*

ha sigut, des de llavors, una ajuda imprescindible perquè la nostra modesta col·lecció esdevinguera un museu. Ell és història viva de la professió i els seus coneixements sobre telecomunicació són enciclopèdics. Però, a més, Vicente és un conversador amè i divertit, un mestre pacient i un amic generós. Haver tingut la seua implicació en el nostre museu tots aquests anys està sent una immensa sort.

Quan Vicente em va contar que el seu amic Vicente Alcober havia escrit aquestes dues biografies per a incloure-les en una publicació d'enginyers destacats, i que estaven pensant que potser la publicació seria de més interès per al públic valencià, em semblà una excel·lent idea. La història que es conta en aquest llibre no és sol la peripècia vital de dues persones: és la història d'un país en temps convulsos, la de l'enorme esforç per modernitzar la infraestructura i la base tecnològica d'un servei tan bàsic com la comunicació entre la gent. També és una història de generositat i estoics sacrificis personals, que a més acaba bé.

El Museu d'Història de la Telecomunicació Vicente Miralles Segarra es complau ara a publicar les biografies de Vicente Miralles Segarra i Vicente Miralles Mora, dos valencians il·lustres, enginyers de telecomunicació i servidors públics, que treballaren perquè les comunicacions d'aquest país aconseguiren el nivell d'excel·lència que ara tenen.

Aquest és el nostre tribut.

*Carmen Bachiller Martín
València, maig de 2020*

A MODO DE PRESENTACIÓN | A TALL DE PRESENTACIÓ

Creo que puede ser útil explicar la razón de estos datos biográficos. Retrocedamos en el tiempo. En octubre de 2002 falleció mi compañero de promoción en la Escuela de Ingenieros de Telecomunicación Joaquín Serna Sturla, promotor y primer Director del Museo de la Escuela en su nueva ubicación en la Ciudad Universitaria de Madrid, con el que venía colaborando en las tareas museísticas, dada mi afición al tema. De modo que cuando me jubilé en enero de 2003 encontré la oportunidad de dedicar más tiempo al Museo, supliendo la ausencia de Joaquín.

En la Escuela tuve ocasión de conocer a Vicente Alcober Bosch, gran amigo de Serna y veterano profesor de la misma. Resultó que Alcober era valenciano y había sido alumno como yo del Colegio de San José de los Jesuitas en Valencia, aunque cinco años más joven, por lo que tuvimos extensas conversaciones sobre recuerdos del Colegio, en el que habíamos compartido profesores religiosos y seglares, además de muchas otras vivencias de la etapa colegial.

Alcober siguió colaborando con la Escuela después de su jubilación, como profesor *ad-honorem* interesado en la historia y vicisitudes de la Escuela y de la carrera de Ingeniero de Telecomunicación, por lo que me pidió antecedentes y datos antiguos que yo conocía y reuní consultando documentos de la época de mi padre, y

Crec que pot ser útil explicar la raó d'aquestes dades biogràfiques. Retrocedim en el temps. A l'octubre de 2002 va faltar el meu company de promoció a l'Escola d'Enginyers de Telecomunicació Joaquín Serna Sturla, promotor i primer director del Museu de l'Escola a la nova ubicació a la Ciutat Universitària de Madrid, amb qui col·laborava en les tasques museístiques, atesa la meua afició al tema. De manera que quan em vaig jubilar al gener de 2003 vaig trobar l'oportunitat de dedicar més temps al Museu, per a suplir l'absència de Joaquín.

A l'Escola vaig tenir l'ocasió de conèixer Vicente Alcober Bosch, gran amic de Serna i veterà professor d'aquesta. Resultà que Alcober era valencià i havia sigut alumne com jo del col·legi de Sant Josep dels Jesuïtes a València, tot i que cinc anys més jove, per la qual cosa tinguérem extenses converses sobre records del col·legi, en què havíem compartit professors religiosos i seglares, a més de moltes altres vivències de l'etapa col·legial.

Alcober continuà col·laborant amb l'Escola després de la jubilació, com a professor ad honorem interessat en la història i vicissituds de l'Escola i de la carrera d'enginyer de Telecomunicació, per la qual cosa em demanà antecedents i dades antigues que jo coneixia i vaig reunir consultant documents de l'època

anuarios y revistas antiguas. Alcober tenía la intención de publicar las biografías de algunos ingenieros de telecomunicación destacados, entre los que incluía a mi padre que había sido el número uno de la segunda promoción en 1926 y posteriormente profesor numerario de la Escuela.

Para mi sorpresa, pensó posteriormente en incluirme a mí entre los Ingenieros “destacados” por lo que le facilité datos de mi currículum profesional sacados de mi expediente personal en la Administración Pública. Pero no se conformó con eso, y en las frecuentes conversaciones que teníamos en la Escuela me fue sonsacando otros recuerdos de la infancia y adolescencia, evocando las circunstancias y vicisitudes de la posguerra, desde los tranvías repletos hasta las vacaciones en la playa o el monte. Y por lo que he podido ver al leer estos datos biográficos, ha incluido otros muchos temas o episodios que animan el relato y que se relacionan en cierta medida con la evolución de las telecomunicaciones españolas durante varias décadas y con mi vida profesional y familiar que él juzga interesante.

Tal vez lo sea para alguien, y en todo caso para mí el recordarlo y compartirlo viene a ser un tributo de gratitud a mi esposa, a mis padres, abuelos, profesores, jefes y compañeros de trabajo que me han acompañado en una vida plena y satisfactoria, que Vicente Alcober ha tenido la amabilidad de plasmar en estas líneas.

Vicente Miralles Mora
Madrid, enero de 2020

de mon pare, i anualis i revistes antics. Alcober tenia la intenció de publicar les biografies d'alguns enginyers de telecomunicació destacats, entre els quals incloïa mon pare que havia sigut el número u de la segona promoció el 1926 i posteriorment professor numerari de l'Escola.

Per a sorpresa meua, pensà posteriorment incloure'm entre els enginyers destacats, per la qual cosa li vaig facilitar dades del meu currículum professional tretes del meu expedient personal a l'Administració pública. Però no es va conformar amb això, i en les freqüents converses que teníem a l'Escola em va estirar la llengua amb altres records de la infantesa i adolescència, per a evocar les circumstàncies i vicissituds de la postguerra, des dels tramvies plens fins a les vacances a la mar o la muntanya. I pel que he pogut veure en llegir aquestes dades biogràfiques, ha inclòs molts altres temes o episodis que animen el relat i que es relacionen en certa mesura amb l'evolució de les telecomunicacions espanyoles durant diverses dècades i amb la meua vida professional i familiar que ell jutja interessant.

Potser siga per a algú, i en tot cas per a mi recordar-ho i compartir-ho, és com un tribut de gratitud a la meua dona, pares, avis, professors, caps i companys de faena que m'han acompanyat en una vida plena i satisfactòria, que Vicente Alcober ha tingut l'amabilitat de plasmar en aquestes línies.

Vicente Miralles Mora
Madrid, gener de 2020

VICENTE MIRALLES SEGARRA

ANTECEDENTES FAMILIARES

Los padres de Vicente Miralles Segarra fueron José Miralles Llombart, natural de Nules (Castellón) y Águeda Francisca Segarra Rosell, natural de Viver (Castellón). El padre ingresó en el Instituto de la Guardia Civil en 1891. A lo largo de su vida profesional cambió muchas veces de destino lo que propició su paso y el de su familia por diversas poblaciones españolas.

Al retirarse por jubilación en 1918 fijó su residencia en Viver. Durante la Dictadura de Primo de Rivera¹ fue alcalde de dicha ciudad. Al decir de los que le conocieron fue el mejor alcalde que había tenido el pueblo. Llevó el agua hasta los domicilios, la que hasta entonces tendrían que recoger en las fuentes públicas, dotó de aceras a las calles, construyó el puente sobre el

¹ La dictadura de Primo de Rivera duró desde el 13 de septiembre de 1923 hasta el 28 de enero de 1930.

ANTECEDENTS FAMILIARS

Els pares de Vicente Miralles Segarra van ser José Miralles Llombart, natural de Nules (Castelló) i Águeda Francisca Segarra Rosell, natural de Viver (Castelló). El pare ingressà a l'Institut de la Guardia Civil el 1891. Al llarg de la seua vida professional canvià moltes vegades de destinació, fet que va propiciar el seu pas i el de la seua família per diverses poblacions espanyoles.

En retirar-se per jubilació el 1918 va fixar-ne la residència a Viver. Durant la Dictadura de Primo de Rivera¹ va ser alcalde d'aquesta ciutat. Segons diuen els que el conegueren va ser el millor alcalde que havia tingut mai el poble. Va portar l'aigua fins als domicilis, que fins llavors havien d'anar a buscar a les fonts públiques; dotà de voreres els carrers; va fer construir el pont sobre el

¹ *La dictadura de Primo de Rivera va durar des del 13 de setembre de 1923 fins al 28 de gener de 1930.*

rió Palancia, que hasta entonces se debía vadear cuando no iba crecido, prohibió que los animales domésticos campasen por las calles y puede decirse que introdujo a Viver en el siglo XX.

Con ocasión de la Guerra Civil la situación en Viver se hizo insostenible dada la proximidad del frente; además, por su pasado conservador, la vida de José corría peligro. En reconocimiento por el buen papel desarrollado en el pueblo y para garantizar su seguridad, la partida anarquista de “La desesperada”, cuyo cabecilla estaba agradecido a la familia Miralles, consiguió desplazar al matrimonio a Nules en abril de 1937. Efectivamente, al poco tiempo del traslado, Viver fue prácticamente arrasada ya que era el centro de la Línea XYZ de defensa republicana de Valencia. Cuando en julio de 1938 las tropas nacionales entraron en Nules en su avance hacia Sagunto y Valencia, José se incorporó al ejército nacional con su grado de teniente, contaba entonces 71 años de edad. Volvió a vestir el uniforme militar sustituyendo el verde de la guardia civil por el caqui del ejército. Fue destinado al campo de concentración de prisioneros de Murguía (Álava) prestando servicio en comisión a las órdenes del Sr. coronel inspector de Campos de Concentración desde el 1 de octubre de 1938 hasta el 30 de noviembre del mismo año.

Al finalizar la guerra el matrimonio Miralles-Segarra había perdido su casa por los bombardeos y se trasladó a Valencia donde vivieron en el domicilio de su hijo Vicente en su compañía y la de sus tres hijos pequeños, huérfanos de madre desde 1936.

Los padres de Vicente Miralles Segarra fallecieron en Valencia. La madre en 1952 cuando contaba 76

riu Palància, que fins llavors s'havia de superar quan no anava crescut; va prohibir que els animals domèstics camparen pels carrers, i es pot dir que introduí Viver en el segle XX.

Amb motiu de la Guerra Civil la situació a Viver es va fer insostenible atesa la proximitat del front; a més, pel seu passat conservador, la vida de José corria perill. En reconeixement pel bon paper exercit al poble i per a garantir-ne la seguretat, la partida anarquista de “La desesperada”, el capitost de la qual estava agraït a la família Miralles, va aconseguir desplaçar el matrimoni a Nules l'abril de 1937. Efectivament, al poc de temps del trasllat, Viver fou pràcticament arrasada ja que era el centre de la Línia XYZ de defensa republicana de València. Quan al juliol de 1938 les tropes nacionals entraren a Nules en el seu avanç cap a Sagunt i València, José es va incorporar a l'exèrcit nacional amb el grau de tinent. Tenia llavors 71 anys. Tornà a vestir l'uniforme militar i va substituir el verd de la Guardia Civil pel caqui de l'exèrcit. Va ser destinat al camp de concentració de presoners de Murgia (Àlaba), per a prestar serveis en comissió a les ordres del coronel inspector de Campos de Concentració des de l'1 d'octubre de 1938 fins al 30 de novembre del mateix any.

En finalitzar la guerra el matrimoni Miralles-Segarra havia perdut sa casa pels bombardejos i es traslladà a València, on van viure al domicili del seu fill Vicente en companyia seua i dels tres fills menuts, orfes de mare des de 1936.

Els pares de Vicente Miralles Segarra moriren a València. La mare el 1952, quan tenia 76 anys, i el pare

años de edad. El padre en 1958 a los 91 años. Viver le recordó con agradecimiento dando el nombre de Alcalde Miralles a una de las calles de la villa.

INFANCIA Y ADOLESCENCIA DE VICENTE MIRALLES SEGARRA

Vicente Miralles Segarra nació en Argelita (Castellón) el día 10 de enero de 1897. Nació en esa localidad porque ese era el destino oficial de su padre en aquél momento.

Siguiendo los sucesivos destinos de su padre, en 1898 pasó a residir en Arañuel, en 1899 en Villarreal y Barracas, en 1901 en Villahermosa, nuevamente en Argelita, siempre en la provincia de Castellón, hasta que en 1902 su padre fue destinado a Valencia capital, luego a Siete Aguas, después a Llombay y en 1906 a Carlet, poblaciones éstas últimas, de la provincia de Valencia. Cuando su padre ascendió a sargento, en 1909, lo destinaron a San Juan de las Abadesas (Gerona), luego a La Bisbal, a Gerona capital y a Bañolas (Gerona). En 1912 marchó a Torrebaja y Estivella (Valencia) donde permaneció hasta 1915.

Es significativo el periplo de Vicente Miralles Segarra durante su infancia y adolescencia, acudiendo a las escuelas públicas de tan distintas localidades. En todas ellas destacó por sus dotes intelectuales y afición al estudio, por lo que uno de sus maestros catalanes (ver el apéndice) convenció a su padre para que cursara el bachillerato en el Instituto de Enseñanza Media de Gerona donde obtuvo unas notas brillantísimas, incluidas muchas matrículas de honor. Mientras su padre

el 1958, als 91 anys. Viver el recordà amb agraïment i va donar el nom d'Alcalde Miralles a un dels carrers de la vila.

INFANTESA I ADOLESCÈNCIA DE VICENTE MIRALLES SEGARRA

Vicente Miralles Segarra va nèixer a Argeleta (Castelló) el dia 10 de gener de 1897. Hi nasqué perquè aquella era la destinació oficial de son pare en aquell moment.

Seguint les successives destinacions de son pare, el 1898 va passar a residir a Aranyel, el 1899 a Vila-real i Barraques, el 1901 a Vilafermosa, novament a Argeleta, sempre a la província de Castelló, fins que el 1902 son pare va ser destinat a València capital, després a Setaigües, més tard a Llombai i el 1906 a Carlet, poblacions, aquestes últimes, de la província de València. Quan son pare va ascendir a sergent, el 1909, el destinaren a Sant Joan de les Abadesses (Girona), després a la Bisbal, a Girona capital i a Banyoles (Girona). El 1912 va marxar a Torre Baixa i Estivella (València) on va estar-se fins a 1915.

És significatiu el periple de Vicente Miralles Segarra durant la seua infantesa i adolescència, en què va anar a les escoles públiques de localitats tan diferents. En totes aquestes destacà pels seus dots intel·lectuals i afició a l'estudi, per la qual cosa un dels seus mestres catalans (vegeu l'apèndix) va convèncer son pare perquè cursara el batxillerat a l'institut d'ensenyament mitjà de Girona on obtingué unes notes brillantíssimes, incloses moltes matrícules d'honor. Mentre son pare continuava destinat

| 1 | Vicente Miralles Segarra (segundo por la derecha) junto a sus padres y hermanos. Gerona 1908.
 Vicente Miralles Segarra (segon per la dreta) al costat dels seus pares i germans. Girona 1908.

continuaba siendo destinado en distintas poblaciones, Vicente permaneció alojado en una modesta pensió de estudiantes de Gerona. Cuando se encontraba finalizando los estudios de bachillerato se presentó a las oposiciones al Cuerpo de Telégrafos como se desarrollará en el párrafo siguiente. Finalizó el bachillerato en 1916.

en diferents poblacions, Vicente es va allotjar en una modesta pensió d'estudiants de Gerona. Quan es trobava finalitzant els estudis de batxillerat es presentà a les oposicions al Cos de Telègrafs, tal com es desplegarà en el paràgraf següent. Va finalitzar el batxillerat el 1916. La Universitat de Barcelona va expedir-li el títol de batxiller,

| 2 | Títol de Bachiller expedido en Barcelona en 1920.
Títol de batxiller expedit a Barcelona el 1920.

La Universidad de Barcelona le expidió su título de Bachiller, con la calificación general de sobresaliente, el 27 de febrero de 1920, acreditando así sus estudios en el Instituto de Gerona en el que demostró su suficiencia el 20 de junio de 1916.

amb la qualificació general d'excel·lent, el 27 de febrer de 1920, que acreditava així els seus estudis a l'Institut de Girona en què va demostrar-ne la suficiència el 20 de juny de 1916.

Para seguir leyendo, inicie el proceso de compra, click aquí